

ΣΟΦΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΕΚ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
ΣΤΑΜΟΥΛΗ

1) Κ. Βλαστός Προλεγόμενα Θεσσαλονίκης
§ 32

2) Ι. Στ. Κομνηνός Θεσσαλονίκη ἀρχαιολογία
ἱστορίας § 332

3) Λαυρέντιος ἡδὲ Μίχαηλ Σακκά
ἐπιτομή τοῦ κ. 207
Πύλας 62

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

Ο ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΘΡΗΝΟΣ

ΗΤΟΙ

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΘΡΗΡΟΥ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ

ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ,

Χωρίς μόνον τοῦ ὄλου Συναξαρίου, τῆς ἐν τέλει
Προφητείας, καὶ τοῦ Ἀποστόλου.

ΔΑΠΑΝΗ

Σ. Κ. ΒΛΑΣΤΟΥ.

Πρὸς χρῆσιν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ, καὶ πάντων
τῶν βουλομένων ψάλλειν αὐτήν.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Σ. Κ. ΒΛΑΣΤΟΥ.

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΕΡΜΟΥ, ΑΡΙΘ. 212.

1854.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἐπειδὴ ἔγεινε συνήθεια εἰς πάσας τὰς Ἀγίας τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας, τὸ νὰ ψάλλωνται τὰ ἐγκώμια τοῦ Ἐπιταφίου κατὰ τὸ Ἅγιον καὶ μέγα Σάββατον, οὐ μόνον ἀπὸ τοὺς εἰδότας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ὀλιγομαθεῖς· καὶ ἐπειδὴ ἐνῶ ψάλλονται ταῦτα παρὰ πολλῶν, καὶ τῶν περισσοτέρων ἡμιμαθῶν, δι' ἑνὸς καὶ μόνου Τριωδίου, ἢ καὶ δύο, εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ μὴ γίνηται χασμωδία, πολλάκις δὲ νὰ λέγωνται καὶ λέξεις ἄλλαι ἀντ' ἄλλων, ἴσως καὶ βλάσφημοι· διὰ ταῦτα ἐκρίθη ἀναγκαῖον νὰ τυπωθῆ ἡ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθροῦ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου εἰς ἰδιαιτέρον φυλλάδιον, διὰ νὰ εὐκολύνωνται μὲ τοῦτο καὶ αἱ πτωχαὶ Ἐκκλησίαι, καὶ ὅλοι ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ ψάλλωσι τὰ ἐγκώμια καὶ λοιπὰ, κρατῶν ἕκαστος ἀνά ἓ φυλλάδιον εἰς χεῖράς του, πρὸς ἀποφυγὴν παντὸς λάθους καὶ χασμωδίας.

Τῆ 20 Ἰανουαρίου 1851, Ἀθῆναι.

Τῷ ΑΓΙῷ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛῷ ΣΑΒΒΑΤῷ
ΕΝ Τῷ ΟΡΘῶ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΕΞΑΨΑΛΜΟΝ.

Θεὸς Κύριος, εἰς ἦχον δεύτερον.

Τροπάριον, ἦχος β'.

Ο εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ Ξύλου καθελὼν τὸ ἄχραντόν σου Σῶμα, σινδόνι καθαρᾷ εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.

Δόξα.

Ὅτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον ἢ ζωὴ ἢ ἀθάνατος, τότε τὸν ἄδην ἐνέκρωσας, τῇ ἀστραπῇ τῆς Θεότητος· ὅτε δὲ καὶ τοὺς τεθνεῶτας, ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον· ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Καὶ νῦν.

Ταῖς Μυροφόροις γυναιξί, παρὰ τὸ μνήμα ἐπιστάς ὁ Ἄγγελος, ἐβόα· τὰ μῦρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια. Χριστὸς δὲ διαφθορᾶς ἐδείχθη ἀλλότριος.

Καὶ ἀρχόμεθα ψάλλειν τὰ ἐγκώμια μετὰ μέλους, εἰς ἦχον πλάγιον τοῦ πρώτου (*).

Η Ζωὴ ἐν τάφῳ, κατετέθης Χριστέ, καὶ Ἀγγέλων στρατιαὶ ἐξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξάζουσαι τὴν σὴν.

Ἡ Ζωὴ πῶς θνήσκεις; πῶς καὶ τάφῳ οἰκεῖς; τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον λύεις δὲ, καὶ τοῦ ἄδου τοὺς νεκροὺς ἐξανιστᾶς.

(*) Οἱ στίχοι τοῦ ἀνώμου δὲν ἐτέθησαν, καθότι πανταχοῦ τοὺς παραλείπουν.

Μεγαλύνομέν σε, Ἰησοῦ Βασιλεῦ, καὶ τιμῶμεν τὴν ταφήν καὶ τὰ πάθη σου· δι' ὧν ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῆς φθορᾶς.

Μέτρα γῆς ὁ στήσας, ἐν σμικρῷ κατοικεῖς, Ἰησοῦ παμβασιλεῦ τάφῳ σήμερον, ἐκ μνημάτων τοὺς θανέντας ἀνιστῶν.

Ἰησοῦ Χριστέ μου, Βασιλεῦ τοῦ παντός, τί ζητῶν τοῖς ἐν τῷ ἄδῃ ἐλήλυθας; ἢ τὸ γένος ἀπολύσαι τῶν βροτῶν;

Ὁ Δεσπότης πάντων, καθορᾶται νεκρὸς, καὶ ἐν μνήματι καινῷ κατατίθεται, ὁ κενώσας τὰ μνημεῖα τῶν νεκρῶν.

Ἡ Ζωὴ ἐν τάφῳ, κατετέθης Χριστέ, καὶ θανάτῳ σου τὸν θάνατον ὤλεσας· καὶ ἐπήγασας τῷ Κόσμῳ τὴν ζωὴν.

Μετὰ τῶν κακούργων, ὡς κακοῦργος Χριστέ, ἐλογίσθης δικαίων ἡμᾶς ἅπαντας, κακουργίας τοῦ ἀρχαίου πτερνιστοῦ.

Ὁ ὥραιος κάλλει, παρὰ πάντας βροτοὺς, ὡς ἀνείδεος νεκρὸς καταφαίνεται, ὁ τὴν φύσιν ὠραίσας τοῦ παντός.

Ἄδης πῶς εἶποι σοι, Σῶτερ παρουσίαν τὴν σὴν, καὶ μὴ θᾶπτον συνθλασθεῖν σκοτούμενος, ἀστραπῆς φωτός σου Αἴγλη ἐκτυφλωθεῖς;

Ἰησοῦ γλυκύ μοι, καὶ σωτήριον φῶς, τάφῳ πῶς ἐν σκοτεινῷ κατακέκρυσαι; ὦ ἀφάτου, καὶ ἀρρήτου ἀνοχῆς!

Ἄπορεῖ καὶ φύσις, νοερά καὶ πληθὺς, ἡ ἀσώματος Χριστέ τὸ μυστήριον, τῆς ἀφράστου καὶ ἀρρήτου σου πηγῆς.

ὦ θαυμάτων ξένων, ὦ πραγμάτων καινῶν! ὁ πνοῆς

μοι χορηγός ἄπνους φέρεται, κηδευόμενος χερσὶ τοῦ Ἰωσήφ.

Καὶ ἐν τάφῳ ἔδυσ, καὶ τῶν κόλπων Χριστέ, τῶν πατρῶων οὐδαμῶς ἀπεφοίτησας· τοῦτο ξένον καὶ παράδοξον ὄμοῦ!

Ἄληθής καὶ πόλου, καὶ τῆς γῆς Βασιλεὺς, εἰ καὶ τάφῳ σμικροτάτῳ συγκέκλεισαι, ἐπεγνώσθης πάσῃ κτίσει Ἰησοῦ.

Σοῦ τεθέντος τάφῳ πλαστουργέτα Χριστέ, τὰ τοῦ ἄδου ἐσαλεύθη θεμέλια, καὶ μνημεῖα ἠνεώχθη τῶν βροτῶν.

Ὁ τὴν γῆν κατέχων, τῇ δρακί νεκρωθεὶς, σαρκικῶς ὑπὸ τῆς γῆς νῦν συνέχεται, τοὺς νεκροὺς λυτρῶν τῆς ἄδου συνοχῆς.

Ἐκ φθορᾶς ἀνέβη, ἡ ζωὴ μου Σωτήρ, σοῦ θανόντος καὶ νεκροῖς προσφοιτήσαντος, καὶ συνθλάσαντος τοῦ ἄδου τοὺς μοχλοὺς.

Ὡς φωτὸς λυχνία, νῦν ἡ σὰρξ τοῦ Θεοῦ, ὑπὸ γῆν ὡς ὑπὸ μόδιον κρύπτεται, καὶ διώκει τὸν ἐν ἄδη σκοτασμόν.

Νοερῶν συντρέχει, Στρατιῶν ἢ πληθὺς, Ἰωσήφ καὶ Νικοδήμῳ συστεῖλαί σε, τὸν ἀχώρητον ἐν μνήματι σμικρῷ.

Νεκρωθεὶς βουλήσει, καὶ τεθεὶς ὑπὸ γῆν, ζωοβρύτα Ἰησοῦ μου ἐζώωσας, νεκρωθέντα παραβάσει με πικρᾶ.

Ἥλλοιοῦτο πᾶσα, κτίσις πάθει τῷ σῶ· πάντα γάρ σοι Λόγε συνέπασχον, συνοχέα σε γινώσκοντα παντός.

Τῆς ζωῆς τὴν πέτραν, ἐν κοιλίᾳ λαβῶν, ἄδης ὁ παμφάγος ἐξέμεσεν, ἐξ αἰῶνος οὓς κατέπιε νεκρούς.

Ἐν καινῷ μνημείῳ, κατετέθης Χριστέ, καὶ τὴν φύσιν

τῶν βροτῶν ἀνεκαίνισας, ἀναστὰς θεοπρεπῶς ἐκ τῶν νεκρῶν.

Ἐπὶ γῆς κατῆλθες, ἵνα σώσης Ἀδὰμ, καὶ ἐν γῆ μὴ εὐρηκῶς τοῦτον Δέσποτα, μέχρις ἄδου κατελήλυθας ζητῶν.

Συγκλονεῖται φόβῳ, πᾶσα Λόγε ἡ γῆ, καὶ φωσφόρος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε, τοῦ μεγίστου γῆ κρυβέντος σου φωτός.

Ὡς βροτὸς μὲν θνήσκεις, ἐκουσίως Σωτήρ, ὡς Θεὸς δὲ τοὺς θνητοὺς ἐξανέστησας, ἐκ μνημάτων καὶ βυθοῦ ἁμαρτιῶν.

Δακρυρρόβους θρήνους, ἐπὶ σὲ ἡ Ἄγνη, μητρικῶς, ὡς Ἰησοῦ ἐπιρραίνουσα, ἀνεβόα· πῶς κηδεύσω σε Υἱέ;

Ὡσπερ σίτου κόκκος, ὑποδὺς κόλπους γῆς, τὸν πολύχουν ἀποδέδωκας ἄσταχυν, ἀναστήσας τοὺς βροτοὺς τοὺς ἐξ Ἀδάμ.

ὑπὸ γῆν ἐκρύβης, ὡσπερ Ἥλιος νῦν, καὶ νυκτὶ τῆ τοῦ θανάτου κεκάλυψαι· ἀλλ' ἀνάτειλον φαιδρότερον Σωτήρ.

ὡς Ἥλιου δίσκον, ἡ Σελήνη Σωτήρ, ἀποκρύπτει, καὶ σὲ τάφος νῦν ἐκρυψεν, ἐκλιπόντα τοῦ θανάτου σαρκικῶς.

Ἡ ζωὴ θανάτου, γευσασμένη Χριστὸς, ἐκ θανάτου τοὺς βροτοὺς ἠλευθέρωσε, καὶ τοῖς πᾶσι νῦν δωρεῖται τὴν ζωὴν.

Νεκρωθέντα πάλαι, τὸν Ἀδὰμ φθονερῶς, ἐπανάγεις πρὸς ζωὴν τῆ νεκρώσει σου, νέος Σῶτερ ἐν σαρκὶ φανείς Ἀδάμ.

Νοεραί σε Τάξεις, ἠπλωμένον νεκρὸν, καθορῶσαι
δι' ἡμᾶς ἐξεπλήττοντο, καλυπτόμεναι ταῖς πτέρυξι Σωτήρ,

Καθελών σε Λόγε, ἀπὸ Εὐλου νεκρὸν, ἐν μνημείῳ
Ἰωσήφ νῦν κατέθετο· ἀλλ' ἀνάστα σώζων πάντας ὡς
Θεός.

Τῶν Ἀγγέλων Σῶτερ, χαρμονὴ πεφυκῶς, νῦν καὶ
λύπης τούτοις γέγονας αἴτιος, καθορώμενος σαρκὶ
ἄπνους νεκρός.

Ἐψωθεὶς ἐν Εὐλῳ, καὶ τοὺς ζῶντας βροτούς, συνυ-
φοῖς· ὑπὸ τὴν γῆν δὲ γενόμενος, τοὺς κειμένους δ' ὑπ'
αὐτὴν ἐξαναστᾶς.

Ὡσπερ λέων Σῶτερ, ἀφυπνώσας σαρκὶ, ὡς τις σκύ-
μνος ὁ νεκρὸς ἐξανίστασαι, ἀποθέμενος τὸ γῆρας τῆς
σαρκός.

Τὴν πλευρὰν ἐνύγης, ὁ πλευρὰν εἰληφῶς, τοῦ Ἀ-
δάμ ἐξ ἧς τὴν Εὐαν διέπλασας, καὶ ἐξέβλυσας κρου-
νοὺς καθαρτικούς.

Ἐν κρυπτῷ μὲν πάλαι, θύεται ὁ ἄμνός, σὺ δ' ὑπαί-
θριος τυθεὶς, ἀνεξίκαχε, πᾶσαν κτίσιν ἀπεκάθηρας
Σωτήρ.

Τίς ἐξεῖποι τρόπον, φρικτὸν ὄντως καινόν; ὁ Δε-
σπόζων γὰρ τῆς Κτίσεως σήμερον, πάθος δέχεται καὶ
θνήσκει δι' ἡμᾶς.

Ὁ ζωῆς ταμίας, πῶς ὁράται νεκρός; ἐκπληττόμε-
νοι οἱ Ἄγγελοι ἔκραζον· πῶς δ' ἐν μνήματι συγκλείε-
ται Θεός;

Λογχοnúκτου Σῶτερ, ἐκ πλευρᾶς σου ζωὴν, τῇ ζωῇ
τῇ ἐκ ζωῆς ἐξωσάσης με, ἐπιστάζεις καὶ ζωοῖς με σὺν
αὐτῇ.

Ἄπλωθεις ἐν ξύλῳ συνηγάγου βροτούς· τὴν πλευρὰν σου δὲ νυγείς τὴν ζωήρρυτον, πᾶσαν ἄφεισιν πηγάζεις Ἰησοῦ.

Ὁ εὐσχήμων Σῶτερ, σχηματίζει φρικτῶς, καὶ κηδεύει ὡς νεκρὸν εὐσχημόνως σε, καὶ θαμβεῖται σου τὸ σχῆμα τὸ φρικτόν.

Ἦν ὑπὸ γῆν βουλήσει, κατελθὼν ὡς θνητός, ἐπανάγεις ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια, τοὺς ἐκεῖθεν πεπτωκότας Ἰησοῦ.

Κἂν νεκρὸς ὠράθης, ἀλλὰ ζῶν ὡς Θεός, ἐπανάγεις ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια, τοὺς ἐκεῖθεν πεπτωκότας Ἰησοῦ.

Κἂν νεκρὸς ὠράθης, ἀλλὰ ζῶν ὡς Θεός νεκρωθέντας τοὺς βροτούς ἀνεζώωσας, τὸν ἐμὸν ἀπονεκρώσας νεκρωτήν.

ὦ χαρᾶς ἐκείνης! ὦ πολλῆς ἡδονῆς! ἥσπερ τοὺς ἐν ἄδῃ πεπλήρωκας, ἐν πυθμέσι φῶς ἀστράψας ζοφεροῖς.

Προσκυνῶ τὸ πάθος, ἀνυμνῶ τὴν ταφήν, μεγαλύνω σου τὸ κράτος φιλάνθρωπε, δι' ὧν λέλυμαι παθῶν φθοροποιῶν.

Κατὰ σοῦ ῥομφαία, ἐστιλβροῦτο Χριστέ, καὶ ῥομφαία ἰσχυροῦ μὲν ἀμβλύνεται, καὶ ῥομφαία δὲ τροποῦται τῆς Ἐδέμ.

Ἦ ἀμνάς τὸν ἄρνα, βλέπουσα ἐν σφαγῇ, ταῖς αἰκίσι βαλλομένη ἠλάλαζε, συγκινοῦσα καὶ τὸ ποίμνιον βοᾶν.

Κἂν ἐνθάπτη τάφῳ, κἂν εἰς ἄδου μολῆς, ἀλλὰ καὶ τοὺς τάφους ἐκένωσας, καὶ τὸν ἄδην ἀπεγύμνωσας Χριστέ.

Ἐκουσίως Σῶτερ, κατελθὼν ὑπὸ γῆν, νεκρωθέντας τοὺς νεκροὺς ἀνεζώωσας, καὶ ἀνήγαγες ἐν δόξῃ Πατρικῇ.

Τῆς Τριάδος ὁ εἷς, ἐν σαρκὶ δι' ἡμᾶς, ἐπονειδιστον
ὑπέμεινε θάνατον· φρίττει Ἡλιος καὶ τρέμει δὲ ἡ γῆ!

Ὡς πικρᾶς ἐκ κρήνης, τῆς Ἰούδα φυλῆς, οἱ ἀπόγονοι
ἐν λάκκῳ κατέθεντο, τὸν τροφέα μαγναδότην Ἰησοῦν.

Ὁ Κριτὴς ὡς κριτὸς, πρὸ Πιλάτου Κριτοῦ, καὶ πα-
ρίστατο καὶ θάνατον ἄδικον, κατεκρίθη διὰ Ξύλου σταυ-
ρικοῦ.

Ἀλαζῶν Ἰσραὴλ, μαιφόνε λαέ, τί παθὼν τὸν Βαραβ-
βᾶν ἠλευθέρωσας; τὸν Σωτῆρα δὲ παρέδωκας Σταυρῷ;

Ὁ χειρὶ σου πλάσας, τὸν Ἀδὰμ ἐκ τῆς γῆς, δι' αὐ-
τὸν τῇ φύσει γέγονας ἄνθρωπος, καὶ ἐσταύρωσαι βου-
λήματι τῷ σῶ.

Ὑπακούσας Λόγε, τῷ ἰδίῳ Πατρὶ, μέχρις ἄδου τοῦ
δεινοῦ καταβέβηκας, καὶ ἀνέστησας τὸ γένος τῶν βροτῶν.

Οἴμοι φῶς τοῦ Κόσμου! οἴμοι φῶς τὸ ἐμόν! Ἰησοῦ
μου ποθεινότατε ἔκραζεν, ἡ Παρθένος θρηνηδοῦσα
γοερῶς.

Φθονουργέ φονουργέ, καὶ ἀλάστορ λαέ, κἂν σινδό-
νας καὶ αὐτὸ τὸ σουδάριον, αἰσχύνθητι, ἀναστάντος
τοῦ Χριστοῦ.

Δεῦρο δὴ μιὰρὲ, φονευτὰ Μαθητὰ, καὶ τὸν τρόπον
τῆς κακίας σου δεῖξόν μοι, δι' ὃν γέγονας προδότης
τοῦ Χριστοῦ.

Ὡς φιλάνθρωπός τις, ὑποκρίνη μωρὲ, καὶ τυφλὲ πα-
νωλεθρότατε ἄσπονδε, ὁ τὸ μῦρον πεπρακὼς διὰ τιμῆς.

Οὐρανίου μύρου, ποίαν ἔσχες τιμὴν, τοῦ τιμίου τί
ἐδέξω ἀντάξιον; λύσσαν εὔρες καταρώτατε Σατάν.

Εἰ φιλόπτωχος εἶ, καὶ τὸ μῦρον λυπῆ, κενουμένου

εἰς ψυχῆς ἱλαστήριον, πῶς χρυσῶ ἀπεμπωλεῖς τὸν φωταυγῆ;

ὦ Θεὲ καὶ Λόγε, ὦ χαρὰ ἡ ἐμή· πῶς ἐνέγκω σου ταφὴν τὴν τριήμερον; νῦν σπαράττομαι τὰ σπλάγχνα μητρικῶς.

Τίς μοι δώσει ὕδωρ καὶ δακρύων πηγὰς, ἡ Θεόνημος Παρθένος ἐκραύγαζεν, ἵνα κλαύσω τὸν γλυκύν μου Ἰησοῦν;

ὦ βουνοὶ καὶ νάπαι, καὶ ἀνθρώπων πληθὺς, κλαύσατε καὶ πάντα θρηνήσατε, σὺν ἐμοὶ τῇ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μητρὶ.

Πότε ἶδω Σῶτερ, σὲ τὸ ἀχραντὸν φῶς, τὴν χαρὰν καὶ ἡδονὴν τῆς καρδίας μου; ἡ Παρθένος ἀνεβόα γοερῶς.

Κἄν ὡς πέτρα Σῶτερ, ἡ ἀκρότομος σὺ, κατεδέξω τὴν τομὴν, ἀλλ' ἐπήγασας, ζῶν τὸ ρεῖθρον, ὡς πηγὴ ὡν τῆς ζωῆς.

Ὡς ἐκ κρήνης μιᾶς, τὸν διπλοῦν ποταμὸν, τῆς πλευρᾶς σου προχεούσης ἀρδόμενοι, τὴν ἀθάνατον καρπούμεθα ζωὴν.

Θέλων ὠφθῆς Λόγε, ἐν τῷ τάφῳ νεκρὸς, ἀλλὰ ζῆς, καὶ τοὺς βροτοὺς ὡς προείρηκας, Ἀναστάσει σου Σωτήρ μου ἐγερεῖς.

Δόξα.

Ἀνυμνοῦμεν Λόγε, σὲ τῶν πάντων Θεὸν, σὺν Πατρὶ, καὶ τῷ Ἁγίῳ σου Πνεύματι, καὶ δοξάζομεν τὴν θείαν σου ταφὴν.

Καὶ νῦν.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Ἄγνη, καὶ τιμῶμεντήν
ταφήν τὴν τριήμερον, τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ ἡμῶν
πιστῶς.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.

Εἶτα συνχπτὴ μικρὰ παρὰ τοῦ ἱερέως, καὶ ἡ ἐκφώνησις.

Ὅτι εὐλόγηταί σου τὸ ὄνομα, καὶ δεδόξασταί σου ἡ βασι-
λεία, τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Θυμιῶντος δὲ τοῦ ἱερέως, ἄρχεται τῆς δευτέρας στάσεως
ὁ ἀριστερὸς χορὸς, εἰς τὸν αὐτὸν ἦχον.

Ἄξιόν ἐστι μεγαλύνειν σε τὸν Ζωοδότην, τὸν ἐν
τῷ Σταυρῷ τὰς χεῖρας ἐκτείναντα, καὶ συντρίψαντα
τὸ κράτος τοῦ ἐχθροῦ.

Ἄξιόν ἐστι, μεγαλύνειν σε τὸν πάντων Κτίστην·
τοῖς σοῖς γὰρ παθήμασιν ἔχομεν, τὴν ἀπάθειαν ρυσθέν-
τες τῆς φθορᾶς.

Ἐφριξεν ἡ γῆ, καὶ ὁ Ἥλιος Σῶτερ ἐκρύβη, σοῦ τοῦ
ἀνεσπέρου φέγγους Χριστέ, δύναντος ἐν τάφῳ σωμα-
τικῶς.

Ἐπνωσας Χριστέ, τὸν φυσίζωον ὕπνον ἐν τάφῳ, καὶ
βαρέος ὕπνου ἐξήγειρας, τοῦ τῆς ἀμαρτίας τὸ τῶν ἀν-
θρώπων γένος.

Μόνη γυναικῶν, χωρὶς πόνων ἔτεχόν σε Τέκνον, πό-
νους δὲ νῦν φέρω πάθει τῷ σῷ, ἀφορήτους, ἔλεγεν ἡ
Σεμνή.

Ἄνω σε Σωτήρ, ἀχωρίστως τῷ Πατρὶ συνόντα, κά-

τω δὲ νεκρὸν ἠπλωμένον γῆ, φρίττουσιν ὄρωντα τὰ
Σεραφίμ.

Ῥήγνυται ναοῦ, καταπέτασμα τῆ σῆ Σταυρώσει κρύ-
πτουσι φωστῆρες Λόγε τὸ φῶς, σοῦ κρυβέντος Ἡλιε
ὑπὸ γῆν.

Γῆς ὁ καταρχὰς, μόνῳ νεύματι πῆξας τὸν γύρον,
ἄπνους ὡς βροτὸς καθυπέδου γῆν· φρίξον τῷ θεάματι
Οὐρανέ!

Ἔδυσ ὑπὸ γῆν, ὁ τὸν ἄνθρωπον χειρὶ σου πλάσας,
ἔξαναστήσης τοῦ πτώματος, τῶν βροτῶν τὰ στίφη
πανσθενεστάτῳ κράτει.

Θρῆνον ἱερὸν, δεῦτε ἄσωμεν Χριστῷ θανόντι, ὡς αἱ
Μυροφόροι γυναῖκες πρὶν, ἵνα καὶ τὸ Χαῖρε ἀκουσώ-
μεθα σὺν αὐταῖς.

Μύρον ἀληθῶς, σὺ ἀκένωτον ὑπάρχεις Λόγε· ὅθεν
σοι καὶ μύρα προσέφερον, ὡς νεκρῷ τῷ ζῶντι γυναῖ-
κες Μυροφόροι.

Ἄδου μὲν ταφείς τὰ Βασίλεια Χριστὲ συντρίβεις,
θάνατον θανάτῳ δὲ θανατοῖς, καὶ φθορᾶς λυτροῦσαι
τοὺς γηγενεῖς.

Ῥεῖθρα τῆς ζωῆς, ἡ προχέουσα Θεοῦ Σοφία, τάφον
ὑπεισδύσα ζωοποιεῖ, τοὺς ἐν τοῖς ἀδύτοις ἄδου μυχοῖς.

Ἴνα τὴν βροτῶν, καινουργήσω συντριβεῖσαν φύσιν,
πέπληγμαί θανάτῳ θέλων σαρκί. Μῆτερ οὖν μὴ κό-
πτου τοῖς ὀδυρμοῖς.

Ἔδυσ ὑπὸ γῆν, ὁ φωσφόρος τῆς δικαιοσύνης, καὶ
νεκροῦς ὡσπερ ἐξ ὕπνου ἐξήγειρας, ἐκδιώξας ἅπαν τὸ
ἐν τῷ ἄδη σκότος.

Κόκκος διφυῆς, ὁ φυσίζωος ἐν γῆς λαγόσι, σπεῖρε-

ται σὺν δάκρυσι σήμερον, ἀλλ' ἀναβλαστήσας Κόσμον
χαροποιήσει.

Ἐπτηξεν Ἀδὰμ, Θεοῦ βαίνοντος ἐν Παραδείσῳ, χαί-
ρει δὲ πρὸς ἄδην φοιτήσαντος, πεπτωκῶς τὸ πρῶην,
καὶ νῦν ἐγηγερμένος.

Σπένδει σοι χοᾶς, ἡ τεκοῦσά σε Χριστέ δακρύων,
σαρχικῶς κατατεθέντι ἐν μνήματι, ἐχβοῶσα· Τέκνον
ἀνάστα, ὡς προέφης.

Τάφῳ Ἰωσήφ, εὐλαβῶς σε τῷ καινῷ συγκρύπτων,
ὕμνους ἐξοδίους θεοπρεπεῖς, μέλπει σοι συμμίκτους
θρήνοις Σωτήρ.

Ἦλοις σε Σταυρῷ, πεπαρμένον ἡ σὴ Μήτηρ Λόγε,
βλέψασα τοῖς ἡλοῖς λύπης πικρᾶς, βέβληται καὶ βέ-
λεσι τὴν ψυχὴν.

Σὲ τὸν τοῦ παντός, γλυκασμὸν ἡ Μήτηρ καθορῶσα,
πόμα ποτιζόμενον τὸ πικρὸν, δάκρυσι τὰς ὄψεις βρέχει
πικρῶς.

Τέτρωμαι δεινῶς, καὶ σπαράττομαι τὰ σπλάγχνα
Λόγε, βλέπουσα τὴν ἀδικὸν σου σφαγὴν, ἔλεγεν ἡ Πά-
ναγνος ἐν κλαυθμῷ.

Ὅμμα τὸ γλυκὺ, καὶ τὰ χεῖλη σου πῶς μύσω Λό-
γε; πῶς νεκροπρεπῶς δὲ κηδεύσω σε; φρίττω ἀνεβόα
ὁ Ἰωσήφ.

Ὑμνους Ἰωσήφ, καὶ Νικόδημος ἐπιταφίους, ἄδουσι
Χριστῷ νεκρωθέντι νῦν· ἄδει δὲ σὺν τούτοις καὶ Σεραφίμ.

Δύνεις ὑπὸ γῆν, Σῶτερ Ἦλιε δικαιοσύνης· ὄθεν ἡ
τεκοῦσα Σελήνη σε, ταῖς λύπαις ἐκλείπει, σῆς θεᾶς
στερουμένη.

Ἐφριξεν ὄρων, Σῶτερ ἄδης σὲ τὸν Ζωοδότην, πλου-

τον τὸν ἐκείνου σκυλεύοντα, καὶ τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς ἐξανιστῶντα.

Ἡλιος φαιδρὸς, ἀπαστράπτει μετὰ νύκτα Λόγε, καὶ σὺ δ' ἀναστὰς ἐξαστράψειας, μετὰ θάνατον φαιδρῶς, ὡς ἐκ παστοῦ.

Γῆ σε πλαστουργέ, ὑπὸ κόλπους δεξαμένη τρόμῳ, συσχεθεῖσα Σῶτερ τινάσσεται, ἀφυπνώσασα νεκροὺς τῷ τιναγμῷ.

Μύροις σε Χριστέ, ὁ Νικόδημος καὶ ὁ Εὐσχήμων, νῦν καινοπρεπῶς περιστείλαντες, φρίξον ἀνεβόων πᾶσα ἡ γῆ.

Ἔδυσ φωτουργέ, καὶ συνέδου σοι τὸ φῶς Ἡλίου, τρόμῳ δὲ ἡ κτίσις συνέχεται, πάντων σε κηρύττουσα Ποιητήν.

Λίθος λαξευτὸς, τὸν ἀκρόγωνον καλύπτει λίθον· ἄνθρωπος θνητὸς δ' ὡς θνητὸν Θεόν, κρύπτει νῦν τῷ τάφῳ, φρίξον ἡ γῆ!

Ἴδε μαθητήν, ὃν ἠγάπησας καὶ σὴν μητέρα, τέκνον καὶ φθογγὴν δὸς γλυκύτατον, ἔκραζε δακρύουσα ἡ Ἄγνή.

Σὺ ὡς ὢν ζωῆς, χορηγὸς Λόγε τοὺς Ἰουδαίους, ἐν Σταυρῷ ταθεῖς οὐκ ἐνέκρωσας, ἀλλ' ἀνέστησας καὶ τούτων τοὺς νεκρούς.

Κάλλος Λόγε πρὶν, οὐδὲ εἶδος ἐν τῷ πάσχειν ἔσχες· ἀλλ' ἐξαναστὰς ὑπερέλαμψας, καλλωπίσας τοὺς βροτοὺς θεΐαις αὐγαῖς.

Ἔδυσ τῇ σαρκί, ὁ ἀνέσπερος εἰς γῆν φωσφόρος, καὶ μὴ φέρων βλέπειν ὁ Ἡλιος, ἐσκοτίσθη μεσημβρίας ἐν ἀχμῇ.

Ἡλιος ὁμοῦ, καὶ Σελήνη σκοτισθέντες Σῶτερ, δού-

λους εὐνοοῦντας εἰκόνιζον, οἱ μελαίνας ἀμφιέννυνται
στολάς.

Οἶδέ σε Θεόν, Ἐκατόνταρχος κἄν ἐνεκρώθης· πῶς
σέ οὖν Θεέ μου ψαύσω χερσί; φρίττω ἀνεβόα ὁ Ἰωσήφ.

Ἕπνωσεν Ἀδάμ, ἀλλὰ θάνατον πλευρᾶς ἐξάγει· σὺ
δὲ νῦν ὑπνώσας Λόγε Θεοῦ, βρύεις ἐκ πλευρᾶς σου
Κόσμῳ ζωήν.

Ἕπνωσας μικρὸν, καὶ ἐζώωσας τοὺς τεθνεῶτας, καὶ
ἐξαναστάς ἐξανέστησας, τοὺς ὑπνοῦντας ἐξ αἰῶνος
ἀγαθέ.

Ἕρθης ἀπὸ γῆς, ἀλλ' ἀνέβλυσας τῆς σωτηρίας, τὸν
οἶνον ζωῆρῦτε ἄμπελε· δοξάζω τὸ πάθος καὶ τὸν
Σταυρόν.

Ἦως οἱ νοεροὶ, ταγματάρχαι σε Σωτῆρ ὄρωντες,
γυμνὸν ἤμαχμένον κατάκριτον, ἔφερον τὴν τόλμαν τῶν
σταυρωτῶν;

Ἀραβιανὸν, σχολιώτατον γένος Ἑβραίων, ἔγνωσ τὴν
ἀνέγερσιν τοῦ ναοῦ, διὰ τί κατέκρινας τὸν Χριστόν;

Χλαῖναν ἐμπαιγμοῦ, τὸν κοσμήτορα πάντων ἐνδύεις,
ὃς τὸν οὐρανὸν κατηστέρισε, καὶ τὴν γῆν ἐκόσμησε
θαυμαστῶς.

Ὡσπερ πελεκᾶν, τετρωμένος τὴν πλευράν σου Λόγε,
σοὺς θανέντας παῖδας ἐζώωσας, ἐπιστάξας ζωτικούς
αὐτοῖς κρουνοὺς.

Ἕλιον τὸ πρὶν, Ἰησοῦς τοὺς ἀλλοφύλους κόπτων,
ἔστησεν· αὐτὸς δὲ ἀπέκρυψας, καταβάλλων τὸν τοῦ
σκότους ἀρχηγόν.

Κόλπῳ Πατρικῶν, ἀνεκφοίτητος μείνας οἰκτίρμων,

καὶ βροτὸς γενέσθαι εὐδόκησας, καὶ εἰς ἄδην καταβέ-
θηκας Χριστέ.

Ἦρθη σταυρωθεὶς, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας,
καὶ ὡς ἄπνους ἐν αὐτῇ νῦν προσκλίνεται, ὁ μὴ φέρου-
σα ἐσείετο δεινῶς.

Οἶμοι, ὦ Υἱέ! ἡ Ἀπείρανδρος θρηνεῖ καὶ λέγει· ὄν
ὡς βασιλέα γὰρ ἤλπιζον, κατάκριτον βλέπω νῦν ἐν
Σταυρῷ.

Ταῦτα Γαβριήλ, μοὶ ἀπήγγειλεν ὅτε κατέπτη, δε
τὴν βασιλείαν αἰώνιον, ἔφη τοῦ Υἱοῦ μου τοῦ Ἰησοῦ;

Φεῦ! τοῦ Συμεῶν, ἐκτετέλεσται, ἡ Προφητεία· ἡ γὰρ
σὴ ρομφαία διέδραμε, τὴν ἐμὴν καρδίαν Ἐμμανουήλ.

Κἂν τοὺς ἐκ νεκρῶν, ἐπαισχύνθητε ὦ Ἰουδαῖοι, οὓς
ὁ Ζωοδότης ἀνέστησεν, ὄν αὐτοὶ ἐκτείνετε φθονερῶς.

Ἐφριξεν ἰδὼν, τὸ ἀόρατον φῶς σε Χριστέ μου, μνή-
ματι κρυπτόμενον ἄπνουν τε, καὶ ἐσχότασεν ὁ Ἥλιος
τὸ φῶς.

Ἐκλαιε πικρῶς, ἡ πανάμωμος Μήτηρ σου Λόγε, ὅτε
ἐν τῷ τάφῳ ἐώρακε, σὲ τὸν ἄφραστον καὶ ἀναρχον Θεόν.

Νέκρωσιν τὴν σὴν, ἡ πανάφθορος Χριστέ σου Μή-
τηρ, βλέπουσα πικρῶς σοὶ ἐφθέγγετο· μὴ βραδύνης ἡ
ζωὴ ἐν τοῖς νεκροῖς.

Ἄδης ὁ δεινός, συνετρόμαξεν ὅτε σε εἶδεν, Ἥλιε
τῆς δόξης ἀθάνατε, καὶ ἐδίδου τοὺς δεσμίους ἐν σπουδῇ.

Μέγα καὶ φρικτὸν, Σῶτερ θέαμα νῦν καθορᾶται· ὁ
ζωῆς γὰρ θέλων παραίτιος, θάνατον ὑπέστη, ζῶσαι
θέλων πάντας.

Νύττη τὴν πλευρὰν, καὶ ἡλοῦσαι Δέσποτα τὰς χεῖ-

ρας, πληγὴν ἐκ πλευρᾶς σὺ ἰώμενος καὶ τὴν ἀκρασίαν
χειρῶν τῶν Προπατόρων.

Πρὶν τὸν τῆς Ῥαχὴλ, Υἱὸν ἐκλαυσεν ἅπας κατ' οἶ-
κον, νῦν τὸν τῆς Παρθένου ἐκόψατο, Μαθητῶν χορεία
σὺν τῇ Μητρὶ.

Ῥάπισμα χειρῶν, Χριστοῦ δέδωκαν ἐν σιαγόνι, τοῦ
χειρὶ τὸν ἄνθρωπον πλάσαντος, καὶ τὰς μύλας θλά-
σαντος τοῦ θηρός.

Ἕμνοις σε Χριστέ, νῦν τὴν Σταύρωσιν καὶ τὴν τα-
φήν τε, ἅπαντες πιστοὶ ἐκθειάζομεν, οἱ λελυτρωμένοι
θανάτου τῇ ταφῇ σου.

Δόξα.

Ἄναρχε Θεέ, συναίδιε Λόγε καὶ Πνεῦμα, σχῆπτρα
τῶν Ἀνάκτων κραταίωσον, κατὰ πολεμίων ὡς ἀγαθός.

Καὶ νῦν.

Τέξασα ζῶν, παναμώμητε Ἄγνη Παρθένε, παῦσον
Ἐκκλησίας τὰ σκάνδαλα, καὶ βράβευσον εἰρήνην ὡς
ἀγαθή.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον ὁμοῦ οἱ δύο χοροί.

Εἶτα συναπτὴ μικρὰ παρὰ τοῦ Ἱερέως, καὶ ἡ ἐκφώνησις.

Ὅτι Ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐπὶ Θρόνου δόξης τῶν Χερου-
βὶμ ἐπαναπαυόμενος· καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν σὺν τῷ
ἀνάρχῳ σου Πατρὶ. κτλ.

Καὶ θυμιῶντος τοῦ Ἱερέως, ἄρχεται ὁ δεξιὸς χορὸς τῆς τρί-
της στάσεως, εἰς ἧχον τρίτον.

Αἰ γενεαὶ πᾶσαι, ὕμνον τῇ ταφῇ σου, προσφέρουσι
Χριστέ μου.

Καθελὼν τοῦ Ξύλου, ὁ Ἀριμαθείας ἐν τάφῳ σε
κηδεύει.

Μυροφόροι ἦλθον, μῦρά σοι Χριστέ μου, κομίζουσαι
προφρόνως.

Δεῦρο πᾶσα κτίσις, ὕμνους ἐξοδίους προσοίσωμεν
τῷ Κτίστῃ.

Ὡς νεκρὸν τὸν ζῶντα, σὺν Μυροφόροις πάντες μυ-
ρίσωμεν ἐμφρόνως.

Ἰωσήφ τρισμάχαρ, κήδευσον τὸ σῶμα, Χριστοῦ τοῦ
ζωοδότου.

Οὓς ἔθρεψε τὸ μάγνα, ἐκίνησαν τὴν πτέρναν, κατὰ
τοῦ Εὐεργέτου.

Οὓς ἔθρεψε τὸ μάγνα, φέρουσι τῷ Σωτῆρι χολὴν
ἅμα καὶ ὄξος.

Ὡ τῆς παραφροσύνης, καὶ τῆς Χριστοκτονίας, τῆς
τῶν Προφητοκτόνων!

Ὡς ἄφρων ὑπηρέτης, προδέδωκεν ὁ Μύστης, τὴν
ἄβυσσον σοφίας.

Τὸν ρύστην ὁ πωλήσας, αἰχμάλωτος κατέστη, ὁ δό-
λιος Ἰούδας.

Κατὰ τὸν Σολομῶντα, βόθρος βαθὺς τὸ στόμα, Ἑ-
βραίων παρανόμων.

Ἑβραίων παρανόμων, ἐν σχολιαῖς πορείαις, τρίβολοι
καὶ παγίδες.

Ἰωσήφ κηδεύει, σὺν τῷ Νικοδήμῳ, νεκροπρεπῶς τὸν
Κτίστην.

Ζωοδότα Σῶτερ, δόξα σου τῷ κράτει, τὸν ἄδην καθελόντι.

Ἐπιτιον ὀρῶσα, ἡ Πάναγνός σε Λόγε, μητροπρεπῶς ἐθρήνει.

ὦ γλυκύ μου ἔαρ, γλυκύτετόν μου Τέκνον, ποῦ σου ἔδου τὸ κάλλος;

Θρῆνον συνεχίνει, ἡ Πάναγνός σου Μήτηρ, σοῦ Λόγε νεκρωθέντος.

Γύναια σὺν μύροις, ἤκουσι μυρίσαι, Χριστὸν τὸ θεῖον μῦρον.

Θάνατον θανάτῳ, σὺ θανατοῖς Θεέ μου, θεία σου δυναστεία.

Πεπλάνηται ὁ πλάνος, ὁ πλανηθεὶς λυτροῦται, σοφία σῆ Θεέ μου.

Πρὸς τὸν πυθμένα ἄδου, κατήχθη ὁ προδότης, διαφθορᾶς εἰς φρέαρ.

Τρίβολοι καὶ παγίδες, ὁδοὶ τοῦ τρισαθλίου παράφρονος Ἰούδα.

Πάντες συναπολοῦνται, οἱ σταυρωταί σου Λόγε, Υἱέ Θεοῦ παντάναξ.

Διαφθορᾶς εἰς φρέαρ, πάντες συναπολοῦνται, οἱ ἄνδρες τῶν αἱμάτων.

Υἱέ Θεοῦ παντάναξ, Θεέ μου πλαστοουργέ μου, πῶς πάθος κατεδέξω;

Ἡ δάμαλις τὸν μόσχον, ἐν Ξύλῳ κρεμασθέντα, ἠλάλαζεν ὀρῶσα.

Σῶμα ζωηφόρον, ὁ Ἰωσήφ κηδεύει, μετὰ τοῦ Νικοδήμου.

Ἄνεκραζεν ἡ κόρη, θερμῶς δακρυῤῥοοῦσα, τὰ σπλάγ-
χνα κεντουμένη.

Φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, γλυκύτατόν μου τέκνον,
πῶς τάφῳ νῦν καλύπτῃ;

Τὸν Ἀδὰμ καὶ Εὐάν, ἐλευθερῶσαι Μήτηρ, μὴ θρή-
νει, ταῦτα πάσχω.

Δοξάζω σου Υἱέ μου, τὴν ἄκραν εὐσπλαγχνίαν, ἧς
χάριν ταῦτα πάσχεις.

Ὁξος ἐποτίσθης, καὶ χολὴν Οἰκτίρμων, τὴν πάλαι
λύων γεῦσιν.

Ἰκρίῳ προσεπάγης, ὁ πάλαι τὸν λαόν σου, στύλῳ
νεφέλης σκέπων.

Αἱ Μυροφόροι Σῶτερ, τῷ τάφῳ προσελθοῦσαι, προ-
σέφερόν σοι μῦρα.

Ἀνάστηθι Οἰκτίρμων, ἡμᾶς ἐκ τῶν βαράθρων, ἐξα-
νιστῶν τοῦ ἄδου.

Ἀνάστα ζωοδότα, ἡ σέ τεκοῦσα Μήτηρ, δακρυῤῥοοῦσα λέγει.

Σπεῦσον ἐξαναστῆναι, τὴν λύπην λύων Λόγε, τῆς
σέ ἀγνῶς Τεκούσης.

Οὐράνιαι δυνάμεις, ἐξέστησαν τῷ φόβῳ, νεκρόν σε
καθορῶσαι.

Τοῖς πόθῳ τε καὶ φόβῳ, τὰ Πάθη σου τιμῶσι, δίδου
πταισμάτων λύσιν.

ὦ φρικτὸν καὶ ξένον, θέαμα Θεοῦ Λόγε! πῶς γῆ σε
συγκαλύπτει;

Φέρων πάλαι φεύγει, Σῶτερ, Ἰωσήφ σε, καὶ γῦν σε
ἄλλος θάπτει.

Κλαίει καὶ θρηνεῖ σε, ἡ Πάναγνος σου Μήτηρ, Σωτήρ μου νεκρωθέντα.

Φρίττουσιν οἱ Νόες, τὴν ξένην καὶ φρικτὴν σου, ταφὴν τοῦ πάντων Κτίστου.

Ἐρράναν τὸν τάφον, αἱ Μυροφόροι μῦρα, λίαν πρῶτ ἐλθοῦσαι.

Εἰρήνην Ἐκκλησία, λαῶ σου σωτηρίαν, δώρησαι σὴ Ἐγέρσει. Δόξα.

Ὡ Τριάς Θεέ μου, Πατὴρ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα, ἐλέησον τὸν Κόσμον. Καὶ νῦν.

Ἴδεῖν τὴν τοῦ Υἱοῦ σου, ἀνάστασιν Παρθένε, ἀξιώσον σοὺς δούλους.

Καὶ εὐθύς τὰ Εὐλογητάρια, εἰς ἦχον πλ. α'.

Εὐλογητὸς εἰ Κύριε δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Τῶν Ἀγγέλων ὁ δῆμος, κατεπλάγη ὄρων σε, ἐν νεκροῖς λογισθέντα, τοῦ θανάτου δὲ Σωτήρ, τὴν ἰσχὺν καθελόντα, καὶ σὺν ἑαυτῷ τὸν Ἀδὰμ ἐγειράντα, καὶ ἐξ ἅδου πάντα ἐλευθερώσαντα.

Τί τὰ μῦρα, συμπαθῶς τοῖς δάκρυσιν, ὦ μαθήτριάι κερναῖτε; ὁ ἀστράπτων, ἐν τῷ τάφῳ Ἄγγελος, προσεφθέγγετο ταῖς Μυροφόροις· ἴδετε ὑμεῖς τὸν τάφον καὶ ἤσθητε· ὁ Σωτήρ γὰρ ἐξάνεστη τοῦ μνήματος.

Λίαν πρῶτ, Μυροφόροι ἔδραμον πρὸς τὸ μνήμά σου θρηνολογοῦσαι· ἀλλ' ἐπέστη, πρὸς αὐτάς ὁ Ἄγγελος, καὶ εἶπε· θρήνου ὁ καιρὸς πέπαυται, μὴ κλαίετε, τὴν ἀνάστασιν δὲ, Ἀποστόλοις εἶπατε.

Μυροφόροι γυναῖκες, μετὰ μύρων ἐλθοῦσαι, πρὸς τὸ μνήμά σου Σῶτερ ἐνηχοῦντο. Ἄγγελος δὲ, πρὸς αὐ-

τάς ἔφη λέγων· τί μετὰ νεκρῶν, τὸν ζῶντα λογιζέσθε;
ὡς Θεὸς γὰρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Δόξα.

Προσκυνοῦμεν Πατέρα, καὶ τὸν τούτου Υἱόν τε καὶ
τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν Ἁγίαν Τριάδα, ἐν μιᾷ τῇ οὐ-
σία, σὺν τοῖς Σεραφίμ, κράζοντες τὸ ἅγιος, ἅγιος,
ἅγιος εἰ Κύριε.

Καὶ νῦν.

Ζωοδότην τεκοῦσα, ἀμαρτίας Παρθένε, τὸν Ἀδάμ
ἐλυτρώσω, χαρμονὴν δὲ τῇ Εὐᾶ, ἀντὶ λύπης, παρέ-
σχες, ρεύσαντα ζωῆς· ἴθυνε πρὸς ταύτην δέ, ὁ ἐκ σοῦ
σαρκωθεὶς Θεὸς καὶ ἄνθρωπος.

Ἄλληλούϊα, ἄλληλ. ἄλληλ. Δόξα σοι ὁ Θεός.

Λέγεται ἐκ γ'. Εἶτα συναπτὴ μικρά.

Ἐκφώνησις. Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεὺς τῆς εἰρήνης Χριστὲ ὁ
Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ
σου Πατρὶ. κτλ.

Καὶ ψάλλομεν καθίσμ. τῆς ἡμέρας· ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Σινδόνι καθαρᾷ, καὶ ἀρώμασι θείοις, τὸ σῶμα τὸ σε-
πτὸν, ἐξαιτήσας Πιλάτῳ, μυρίζει καὶ τίθησιν, Ἰωσήφ
καινῷ μνήματι· ὅθεν ὄρθρῳ, αἱ Μυροφόροι γυναῖκες,
ἀνεβόησαν· δεῖξον ἡμῖν ὡς προεῖπας, Χριστὲ τὴν Ἀνά-
στασιν.

Δόξα· τὸ τέλος.

Καὶ νῦν· ἕτερον. Ὁμοιον.

Ἐξέστησαν χοροὶ, τῶν Ἀγγέλων ὄρωντες, τὸν ἐν
τοῖς τοῦ Πατρὸς καθεζόμενον κόλποις, πῶς τάφῳ κατ-

τατίθεται, ὡς νεκρὸς ὁ ἀθάνατος, ὃν τὰ τάγματα, τὰ τῶν Ἀγγέλων κυκλοῦσι, καὶ δοξάζουσι, σὺν τοῖς νεκροῖς ἐν τῷ ἄδῃ, ὡς Κτίστην καὶ Κύριον.

Εἶτα γίνεται ἀνάγνωσις εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον.

Τῆ ἐπαύριον, ἥτις ἐστὶ μετὰ τὴν Παρασκευὴν. Καὶ εὐθύς τὸν Ν'. Καὶ ψάλλομεν τὸν κανόνα· τοὺς Εἰρμούς ἀνὰ β'. καὶ τὰ Τροπάρια ἀνὰ δ'. Καὶ πάλιν ἔσχατον τοὺς Εἰρμούς οἱ δύο χοροὶ Καταβασία. Ἔστι δὲ ὁ κανὼν ἀπὸ πρώτης ᾠδῆς ἕως γ'. ποίημα Μάρκου Μοναχοῦ Ἐπισκόπου Ἰδρουῦντος.

Οἱ Εἰρμοὶ δὲ ποίημα γυναικὸς τινος Κασσίας ὀνομαζομένης. Ἀπὸ δὲ γ'. ᾠδῆς, καὶ ἐφεξῆς, ποίημα τοῦ Κυρίου Κοσμᾶ.

Ὁ Κανὼν οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Καὶ σήμερον δὲ Σάββατον μέλπω μέγα.

ᾠδὴ α'. ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἶρμός.

Κύματι θαλάσσης, τὸν κρύψαντα πάλαι, διώκτην Τύραννον, ὑπὸ γῆν ἔκρυψαν, τῶν σεσωσμένων οἱ Παῖδες· ἀλλ' ἡμεῖς ὡς αἱ νεάνιδες, τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Τροπάριον.

Κύριε Θεέ μου, ἐξόδιον ὕμνον καὶ ἐπιτάφιον ᾠδὴν σοι ἄσομαι, τῷ τῆ ταφῆ σου ζωῆς μοι, τὰς εἰσόδους διανοίξαντι, καὶ θανάτῳ θάνατον, καὶ ἄδην θανατώσαντι.

Ἄνω σε ἐν θρόνῳ, καὶ κάτω ἐν τάφῳ, τὰ ὑπερκόσμια καὶ ὑποχθόνια, κατανοοῦντα Σωτήρ μου, ἔδονεῖτο τῆ νεκρώσει σου· ὑπὲρ νοῦν ὠράθης γὰρ, νεκρὸς ζωαρχικιώτατος.

Ἴνα σου τῆς δόξης, τὰ πάντα πληρώσης, καταπεφοίτηκας ἐν κατωτάτοις τῆς γῆς· ἀπὸ γὰρ σοῦ οὐκ

ἐκρύβη, ἡ ὑπόστασίς μου ἢ ἐν Ἀδάμ, καὶ ταφείς φθάρ-
ρέντα με, καινοποιεῖς φιλάνθρωπε.

Ἦδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

Σὲ τὸν ἐπὶ ὑδάτων, κρεμάσαντα πᾶσαν τὴν γῆν ἀ-
σχέτως, ἡ Κτίσις κατιδοῦσα, ἐν τῷ κρανίῳ κρεμάμενον,
θάμβει πολλῶ συνείχετο· οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου
Κύριε κραυγάζουσα.

Τροπάριον.

Σύμβολα τῆς ταφῆς σου, παρέδειξας τὰς ὁράσεις
πληθύνας, νῦν δὲ τὰ κρύφιά σου, θεανδρικῶς διετρά-
νωσας, καὶ τοῖς ἐν ἄδη Δέσποτα· οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν
σου Κύριε κραυγάζουσιν.

Ἦπλωσας τὰς παλάμας, καὶ ἤνωσας τὰ τὸ πρὶν
διεστῶτα, καταστολῇ δὲ Σῶτερ, τῇ ἐν Σινδόνι καὶ μνή-
ματι, πεπεδημένους ἔλυσας, οὐκ ἔστιν ἅγιος πλήν σου
Κύριε κραυγάζοντας.

Μνήματι καὶ σφραγίσιν, ἀθάνατε συνεσχέθης βουλή-
σει· καὶ γὰρ τὴν δυνάμιν σου, ταῖς ἐνεργείαις ἐγνώρι-
σας, θεουργικῶς τοῖς μέλλουσιν· οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν
σου Κύριε φιλάνθρωπε.

Κάθισμα· ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτὴρ στρατιῶται τηροῦντες, νεκροὶ
τῇ ἀστραπῇ, τοῦ ὀφθέντος Ἀγγέλου, ἐγένοντο κηρύτ-
τοντος, γυναιξὶ τὴν ἀνάστασιν· σὲ δοξάζομεν, τὸν τῆς
φθορᾶς καθαιρέτην· σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι
ἐκ τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν· πάλιν τὸ αὐτό.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν ἐν Σταυρῷ σου θείαν κένωσιν, προορῶν Ἀββα-
κούμ ἐξεστηκῶς ἐβόα· σὺ Δυναστῶν διέκοψας κράτος
ἀγαθὲ, ὁμιλῶν τοῖς ἐν ἄδῃ, ὡς παντοδύναμος.

Τροπάριον.

Ἐβδόμην σήμερον ἠγίασας, ἦν εὐλόγησας πρὶν, κα-
ταπαύσει τῶν ἔργων· παράγεις γὰρ τὰ σύμπαντα, καὶ
καινοποιεῖς, σαββατίζων Σωτήρ μου καὶ ἀνακτώμενος.

Ῥωμαλαιότητι τοῦ κρείττονος, ἐκνικήσαντός σου τῆς
σαρκὸς ἢ ψυχῆ σου, διήρηται σπαράττουσα, ἄμφω γὰρ
δεσμὸς, τοῦ θανάτου καὶ ἄδου, Λόγε τῷ κράτει σου.

Ὁ ἄδης Λόγε συναντήσας σοι, ἐπικράνθη βροτὸν
ὄρων τεθεωμένον, κατάστιχτον τοῖς μῶλωψι, καὶ παν-
σθενουργόν, τῷ φρικτῷ τῆς μορφῆς δὲ διαπεφώνηκεν.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

Θεοφανείας σου Χριστέ, τῆς πρὸς ἡμᾶς συμπαθῶς
γενομένης, Ἡσαίας φῶς ἰδὼν ἀνέσπερον, ἐκ νυκτὸς
ὀρθρίσας ἐκραύγαζεν· ἀναστήσονται οἱ νεκροὶ καὶ ἐγερ-
θήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις, καὶ πάντες οἱ ἐν τῇ γῇ
ἀγαλλιάσονται.

Τροπάριον.

Νεοποιεῖς τοὺς γηγενεῖς, ὁ πλαστουργὸς χοϊκὸς
χρηματίσας, καὶ σινδῶν καὶ τάφος ὑπεμφαίνουσι, τὸ
συνόν σοι Λόγε μυστήριον· ὁ Εὐσχήμων γὰρ Βουλευ-
τῆς, τὴν τοῦ σὲ φύσαντος βουλήν σχηματίζει, ἐν σοὶ
μεγαλοπρεπῶς καινοποιουῦντός με.

Διὰ θανάτου τὸ θνητὸν, διὰ ταφῆς τὸ φθαρτὸν με-

ταβάλλει· ἀφαρτίζεις γὰρ θεοπρεπέστατα, ἀπαθανατίζων τὸ πρόσλημα· ἡ γὰρ σὰρξ σου διαφθορὰν οὐκ οἶδε Δέσποτα, οὐδὲ ἡ ψυχὴ σου εἰς ἄδην, ξενοπρεπῶς ἐγκαταλέλειπται.

Ἐξ ἀλοχεύτου προελθὼν, καὶ λογχευθεὶς τὴν πλευρὰν Πλαστουργέ μου· ἐξ αὐτῆς εἰργάσω τὴν ἀνάπλασιν, τὴν τῆς Εὐας Ἀδὰμ γενόμενος, ἀφυπνώσας ὑπερφυῶς, ὕπνον φυσίζων, καὶ Ζωὴν ἐγείρας ἐξ ὕπνου, καὶ τῆς φθορᾶς ὡς Παντοδύναμος.

Ὡδὴ σ'. Ὁ Εἰρμός.

Συνεσχέθη, ἀλλ' οὐ κατεσχέθη, στέρνοις κητώοις Ἰωνᾶς· σοῦ γὰρ τὸν τύπον φέρων, τοῦ παθόντος, καὶ ταφῆ δοθέντος, ὡς ἐκ θαλάμου, τοῦ θηρός ἀνέθορε· προσεφώνει δὲ τῇ κουστωδίᾳ· οἱ φυλασσόμενοι μάταια καὶ ψευδῆ, ἔλεον αὐτοῖς ἐγκατελίπετε.

Τροπάριον.

Ἀνηρέθης, ἀλλ' οὐ διηρέθης, Λόγε ἧς μετέσχες σαρκός· εἰ γὰρ καὶ λέλυται σου, ὁ ναὸς ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πάθους, ἀλλὰ καὶ οὕτω, μία ἦν ὑπόστασις, τῆς Θεότητος καὶ τῆς σαρκός σου· ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, εἰς ὑπάρχεις Υἱὸς Λόγος, τοῦ Θεοῦ Θεὸς καὶ ἄνθρωπος.

Βροτοκτόνον, ἀλλ' οὐ θεοκτόνον, ἔφω τὸ πταῖσμα τοῦ Ἀδάμ· εἰ γὰρ καὶ πέπονθέ σου, τῆς σαρκός ἢ χοϊκῆ οὐσία, ἀλλ' ἡ Θεότης ἀπαθῆς διέμεινε· τὸ φθαρτὸν δέ σου πρὸς ἀφθαρσίαν μετεστοιχειώσας, καὶ ἀφθάρτου ζωῆς ἔδειξας πηγὴν ἐξ ἀναστάσεως.

Βασιλεύει, ἀλλ' οὐκ αἰωνίζει, ἄδης τοῦ γένους τῶν βροτῶν· σὺ γὰρ τεθεὶς ἐν τάφῳ κραταιὲ ζωαρχικῆ πα-

λάμη, τὰ τοῦ θανάτου κλειθρα διεσπάραξας, καὶ ἐκήρυξας τοῖς ἀπ' αἰῶνος ἐκεῖ καθεύδουσι, λύτρωσιν ἀφευδῆ, Σῶτερ γεγονῶς νεκρῶν πρωτότοκος.

Κοντάκιον· ἤχος πλ. β'.

Τὴν ἄβυσσον ὁ κλείσας, νεκρὸς ὄραται, καὶ σμύρνη καὶ σινδόνι ἐνειλημμένος, ἐν μνημείῳ κατατίθεται, ὡς θνητὸς ὁ ἀθάνατος· γυναῖκες δὲ αὐτὸν ἤλθον μυρίσαι, κλαίουσαι πικρῶς καὶ ἐκβοῶσαι. Τοῦτο Σάββατόν ἐστι, τὸ ὑπερευλογημένον, ἐν ᾧ Χριστὸς ἀφυπνώσας, ἀναστήσεται τριήμερος.

Ὁ Οἶκος.

Ὁ συνέχων τὰ πάντα ἐπὶ Σταυροῦ ἀνυψώθη, καὶ θρηνεῖ πᾶσα ἡ κτίσις, τοῦτον βλέπουσα κρεμάμενον γυμνὸν ἐπὶ Ξύλου· ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε, καὶ τὸ φέγγος οἱ ἀστέρες ἀπεβάλλοντο· ἡ γῆ δὲ σὺν πολλῷ τῷ φόβῳ συνεχλωνεῖτο· ἡ θάλασσα ἔφυγε, καὶ αἱ πέτραι διεβρῆγγυντο· μνημεῖα δὲ πολλὰ ἠνεώχθησαν, καὶ σώματα ἠγέρθησαν ἀγίων, ἄδης κάτω στενάζει, καὶ Ἰουδαῖοι σκέπτονται συκοφαντῆσαι Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· τὰ δὲ γυναῖα κράζουσι. Τοῦτο Σάββατόν ἐστι τὸ ὑπερευλογημένον, ἐν ᾧ Χριστὸς ἀφυπνώσας, ἀναστήσεται τριήμερος.

Τῷ ἁγίῳ καὶ μεγάλῳ Σαββάτῳ, τὴν θεόσωμον ταφὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν, καὶ τὴν εἰς ἄδου κάθοδον ἐορτάζομεν, δι' ὧν τῆς φθορᾶς τὸ ἡμέτερον γένος ἀνακληθὲν, πρὸς αἰωνίαν ζωὴν μεταβέβηκε.

« Μάτην φυλάττεις τὸν τάφον Κουστωδία.

« Οὐ γὰρ καθεῖζει τύμβος Αὐτοζωίαν. »

Τῆ ἀνεκφράστῳ σου συγκαταβάσει Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν,
ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Ἄφραστον θαῦμα! ὁ ἐν καμίνῳ ῥυσάμενος, τοὺς
δσίοις, Παῖδας ἐκ φλογός, ἐν τάφῳ νεκρός, ἄπνους
κατατίθεται, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· λυ-
τρωτὰ, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τροπάριον.

Τέτρωται ἄδης, ἐν τῇ καρδίᾳ δεξάμενος, τὸν τρω-
θέντα λόγῃ τὴν πλευράν, καὶ στένει πυρὶ θείῳ δαπα-
νώμενος, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· λυ-
τρωτὰ, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

᾽Ολβιος τάφος· ἐν ἑαυτῷ γὰρ δεξάμενος, ὡς ὑπνοῦν-
τα τὸν Δημιουργόν, ζωῆς θησαυρὸς θεῖος ἀναδέδεικται,
εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· λυτρωτὰ, ὁ Θεὸς
εὐλογητὸς εἶ.

Νόμῳ θανόντων, τὴν ἐν τῷ τάφῳ κατάθεσιν, ἢ τῶν
᾽ἄλων δέχεται ζωῆ, καὶ τοῦτον πηγὴν, δείκνυσιν ἐγέρ-
σεως, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· λυτρωτὰ,
ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Μία ὑπῆρχεν, ἢ ἐν τῷ ἄδῃ ἀχώριστος, καὶ ἐν τά-
φῳ, καὶ ἐν τῇ Ἑδέμ, Θεότης Χριστοῦ, σὺν Πατρὶ καὶ
Πνεύματι, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· λυ-
τρωτὰ, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

Ἐκστηθι φρίττων οὐρανέ, καὶ σαλευθήτωσαν τὰ θε-
μέλια τῆς γῆς· ἰδοὺ γὰρ ἐν νεκροῖς λογίζεται, ὁ ἐν
ὑψίστοις οἰκῶν, καὶ τάφῳ σμικρῷ ξενοδοχεῖται, ὃν Παῖ-

δες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, Λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπᾶριον.

Λέλυται ἄχραντος ναὸς, τὴν πεπτωκυῖαν δὲ συνανίστησι σκηνήν· Ἀδὰμ γὰρ τῷ προτέρῳ δεύτερος, ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, κατήλθε μέχρις ἄδου ταμείων· ὃν Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, Λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πέπαυται τόλμα μαθητῶν, Ἀριμαθαῖος δὲ ἀριστεύει Ἰωσήφ· νεκρὸν γὰρ καὶ γυμνὸν θεώμενος, τὸν ἐπὶ πάντων Θεὸν, αἰτεῖται, καὶ κηδεύει κραυγάζων· οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, Λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ὦ τῶν θαυμάτων τῶν καινῶν! ὦ ἀγαθότητος! ὦ ἀφράστου ἀνοχῆς! ἐκὼν γὰρ ὑπὸ γῆν σφραγίζεται, ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, καὶ πλάνος Θεὸς συκοφαντεῖται· ὃν Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, Λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

Μὴ ἐποδύρου μου Μῆτερ, καθορῶσα ἐν τάφῳ, ὃν ἐν γαστρὶ ἄνευ σποράς, συνέλαβες Υἱόν· ἀναστήσομαι γὰρ καὶ δοξασθήσομαι, καὶ ὑψώσω ἐν δόξῃ, ἀπαύστως ὡς Θεὸς, τοὺς ἐν πίστει, καὶ πόθῳ σὲ μεγαλύνοντας.

Τροπᾶριον.

Ἐπὶ τῷ ξένῳ σου τόκῳ, τὰς ὀδύνας φυγοῦσα, ὑπερφυῶς ἐμακαρίσθην, ἀναρχε Υἱέ, νῦν δέ σε, Θεέ μου, ἄπνουν ὀρῶσα νεκρὸν, τῇ ῥομφαίᾳ τῆς λύπης, σπαράττομαι δεινῶς· ἀλλ' ἀνάστηθι ὅπως μεγαλυνθήσωμαι.

Γῆ με καλύπτει ἐχόντα, ἀλλὰ φρίττουσιν ἄδου οἱ

πυλωροί, ἠμφιεσμένον βλέποντες στολήν, ἠμαγμένην
Μήτηρ, τῆς ἐκδικήσεως· τοὺς ἐχθροὺς ἐν Σταυρῷ γάρ,
πατάξας ὡς Θεὸς, ἀναστήσομαι αὖθις καὶ μεγαλύνω σε.

Ἄγαλλιάσθω ἡ κτίσις, εὐφραινέσθωσαν πάντες οἱ
γηγενεῖς· ὁ γὰρ ἐχθρὸς ἐσχύλευται ἄδης· μετὰ μύρων
γυναῖκες προσυπαντάτωσαν, τὸν Ἀδὰμ σὺν τῇ Εὐᾷ λυ-
τροῦμαι παγγενῆ, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐξαναστήσομαι.

Ἐξαποστειλάριον· ἦχος β'.

Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τοῦτο λέγεται ἐκ τρίτου, καὶ μόνον, καὶ ἄλλο οὐχί.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστῶμεν στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν στίχ.
Ἰδιόμ. τοὺς γ'. δευτέρους, καὶ ἓνα πλ. β'.

Ἰδιόμελον· ἦχος β'.

Σήμερον συνέχει τάφος, τὸν συνέχοντα παλάμη τὴν
κτίσιν· καλύπτει λίθος, τὸν καλύψαντα ἄρετῇ τοὺς οὐ-
ρανοῦς· ὕπνοί ἡ ζωὴ, καὶ ἄδης τρέμει, καὶ Ἀδὰμ τῶν
δεσμῶν ἀπολύεται· δόξα τῇ σῇ οἰκονομίᾳ, δι' ἧς τελέ-
σας πάντα σαββατισμὸν αἰώνιον, ἐδώρῃσω ἡμῖν, τὴν
παναγίαν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν.

Ἦχος β'.

Τί τὸ δρώμενον θέαμα; τίς ἡ παροῦσα κατάπαυσις;
ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, τὴν διὰ πάθους τελέσας οἰ-
κονομίαν, ἐν τάφῳ σαββατίζει· καινὸν ἡμῖν παρέχων
σαββατισμὸν· αὐτῷ βοήσωμεν· ἀνάστα ὁ Θεὸς κρίνων
τὴν γῆν, ὅτι σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας, ὁ ἀμέτρη-
τον ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος β΄.

Δεῦτε ἴδωμεν τὴν ζωὴν ἡμῶν, ἐν τάφῳ κειμένην, ἵνα τοὺς ἐν τάφοις κειμένους ζωοποιήσῃ· δεῦτε σήμερον, τὸν ἐξ Ἰούδα ὑπνοῦντα θεώμενοι, προφητικῶς αὐτῷ ἐκβοήσωμεν· ἀναπεσὼν κεκοίμησαι ὡς λέων· τίς ἐγερεῖ σε Βασιλεῦ; ἀλλ' ἀνάστηθι αὐτεξουσίως, ὁ δούς ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἐκουσίως, Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος πλ. β΄.

Ἠτήσατο Ἰωσήφ, τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ· ἔδει γὰρ αὐτὸν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθεῖν ὁ συντρίψας κράτος θανάτου, καὶ ἀνοίξας πύλας Παραδείσου ἀνθρώποις δόξα σοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Τὴν σήμερον μυστικῶς, ὁ μέγας Μωϋσῆς προδιετυποῦτο λέγων· καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν τὴν ἐβδόμην· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ εὐλογημένον Σάββατον· αὕτη ἐστὶν ἡ τῆς καταπαύσεως ἡμέρα, ἐν ἣ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ ὁ μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς κατὰ τὸν θάνατον οἰκονομίας, τῆ σαρκὶ σαββατίσας, καὶ εἰς ὃ ἦν πάλιν· ἐπανελθὼν, διὰ τῆς ἀναστάσεως, ἐδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν αἰώνιον, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη.

Δοξολογία Μεγάλη.

Ὁ δὲ ἱερεὺς ἀλλάσσει ὅλην τὴν ἱερατικὴν στολὴν, καὶ εἰσοδεῖ μετὰ τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου.

Μετὰ δὲ τὸ τρισάγιον, λέγει ὁ Ἱερεὺς. Πρόσχωμεν. Εἰρήνη
πᾶσι. Σοφία.

Καὶ ἡμεῖς τὸ Τροπάριον ἅπαξ. Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ. Καὶ
λέγομεν τὸ Τροπάριον τῆς προφητείας. Τὸν Ἀπόστολον.

Ἀδελφοί, μικρὰ ζύμη ὄλον τὸ φύραμα ζυμοῖ.

Καὶ τὸ Εὐαγγέλιον, κατὰ Ματθαῖον.

Τῇ ἐπαύριον, ἥτις ἐστὶν μετὰ τὴν Παρασκευὴν.

Ἐκτενής. Εἶπωμεν πάντες· καὶ τὰ λοιπὰ ὡς συνήθως. Πλη-
ρώσωμεν τὴν ἐωθινήν. Ὡσαύτως καὶ τὰ λοιπὰ ὡς ἔθος, καὶ
γίνεται Ἀπόλυσις.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000012764

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ